

af den fremrykkede Tid naaede det ikke videre. I denne Samling blev det forelagt af den nuværende Landbrugsminister i Landstinget i samme Skikkelse, hvori vi vedtog det i Fjor, og Ministeren gjorde det uden at gøre nogen som helst Reservation. Ved 1ste Behandling blev det atter meget venlig modtaget, og den højtærede Landbrugsminister erklærede at kunne slutte sig til Forslaget, som det var vedtaget herved. Saa meget mere forbausende er det at se, at, da vi faa Forslaget tilbage, efter at det har gennemgaaet en Udvalgsbehandling og de lovbefalede Behandlinger i det andet Ting, er Lovforslaget imod Ministerens Modstand bragt i en Skikkelse, som i de vigtigste Punkter er i saa stor Uoverensstemmelse med den Skikkelse, hvori det forelaa i Fjor, at det vil volde den største Vanskelighed at komme over Spørgsmaalet. I alt Fald blive vi nødtte til at underkaste Lovforslaget en grundig Undersøgelse og Behandling i et Udvalg. Jeg skal ikke her komme ind paa længere Betragtninger om Sagen, da jeg gaar ud fra, at dette hører hjemme i et Udvalg, men jeg skal udtale min Forbavelse over, at vi atter her have et af de Tilfælde, hvor Folketinget har kunnet komme ud af det og været enigt med to Ministre i Træk, hvor Udvalget har været enigt, hvor Folketinget har udtalt sig enstemmigt i Overensstemmelse med begge Ministrene, men hvor det dog ikke har kunnet lykkes den ærede Landbrugsminister at faa Landstinget til at gaa med til det Arbejde, som Ministrene og Folketinget have været enige om var godt. Nu kunde det være saa, at der var enkelte Ting i Lovforslaget, som kunde omredigeres saaledes, at det blev bedre, end det var, thi hvilket menneskeligt Værk er fuldkomment? Men Sagen er, at Forslaget er blevet omredigeret oppe i Landstinget paa en saadan Maade, at det efter min Mening er blevet saare lidet letforstaaeligt, og at det vil være meget vanskeligt at finde, hvilke Motiver der har været ledende for Landstinget til at foretage de store Forandringer. Jeg skal for ikke at komme ind paa Detaillerne kun gaa ganske løseligt over, hvad det er, der er sket deroppe.

I § 1 havde vi indsat en Bestemmelse om, at hvor Fiskeretten ikke hørte til det tilstødende Landbrug eller de tilstødende Grundejere, skulde disse have Ret til at afløse Fiskeriet, ligesom de tidligere have erhvervet Ret til at afløse Jagten. Denne Bestemmelse har Landstinget ganske ladet gaa ud. Derimod har det bibeholdt en

Bestemmelse, som vi ogsaa havde herved, men som vi ikke vare opmærksomme paa maaske ikke var tilstrækkelig tydelig. Vi havde ladet Landbrugsministeren være ene-raadende over, hvorvidt denne Lov skulde anvendes paa Vande; med Hensyn til hvilke der kan være Tvivl om, hvorvidt de vare ferske eller salte. I Folketinget i Fjor sloge vi os til Ro, da den højtærede Landbrugsminister afgav en Erklæring om, at der ikke var Tvivl om, at disse Vande — det var Nissum Fjord, det indre af Ringkøbing Fjord og Stadil Fjord — henhørte under Saltvandsfiskeriet. Jeg nærer heller ikke Tvivl om, at disse Vande fra gammel Tid have henhørt og bør henhøre under Saltvandsfiskeriet. Men naar Spørgsmaalet var rejst deroppe og det fra Ordførers Side hævdedes, at disse Vande ikke med Rette kunde siges at henhøre under Saltvandsfiskeriet, vilde det dog have været rigtigst, om Landstinget havde indsat en Bestemmelse, som sikrede, at den gamle Maade at befiske disse Steder paa ikke led nogen Indskrænkning ved nærværende Lov. Alt dette er dog Ting, som nok kunne bringes i Orden igen. Men den største Skade, Lovforslaget har lidt, er den Behandling, § 2 er undergaaet. Det høje Ting vil erindre, at § 2 er denne Lovs Anstødssten. Det er den, som handler om Vandes Spærring, om industrielle Værker med og uden Fiskeriindretninger, om Opstemning osv. Hovedpunktet i denne Lov har fra Folketingets Side og ogsaa fra den Kommissions Side, som i sin Tid forberedte Lovforslagets Fremsettelse, været det, at Loven skulde skaffe Fiskene fri Vandring mellem de salte Vande og de ferske Søer, aabne Aaerne og Bækkene for Fiskene, saa at Aaleynglen kan gaa op og vokse sig stor i de ferske Vande og Laksen gaa op paa de samme Steder for at yngle. Vi havde — hvad vi ansaa for at være en tydelig og klar Bestemmelse — affattet Paragraffen saaledes, at der blev indført en Bestemmelse, som uden nogen som helst Adgang til Undtagelser sikrede Aaleynglen fri Vandring op i ethvert Vandløb. Men i den Affattelse, Landstinget har givet § 2, er det blevet saaledes, at Landbrugsministeriet vil kunne indrømme Undtagelser fra Reglen. Dette kunne vi ikke anse for heldigt. Dernæst havde vi sondret mellem de Anlæg, hvormed der var forbundet Fiskeriindretninger og de Anlæg, hvormed der ikke var forbundet Fiskeriindretninger. Vi havde bestemt, at overalt, hvor der drives Fiskeri tværs over et Vandløb, skulde der finde